

Hồi 15

Lục Như Thần Thâu

K

ý Ngũ mặt hơi biến sắc đáp:

- Mỗi vật báu có một giá trị riêng làm sao mà so sánh được. Tiếc thay viên ngọc của ông lại bị đánh rơi mất.

Y trả lời như vậy rất khéo léo khiến người ta không hiểu mất một chiếc hay là mất cả đôi.

Nguyên Thông càng thêm thắc mắc, không biết sự phán đoán của mình có đúng hay không?

Đàm Anh ngây thơ cởi ngay viên ngọc Âm ra và nói:

- Anh nhi lúc nào cũng đeo ở trong người nên không bao giờ sợ mất cả.

Ký Ngũ đỡ lấy viên ngọc và cởi cái túi lụa ra, rồi nói với Nguyên Thông rằng:

- Cũng may Nguyên hiền điệt không phải là người ngoài, hiền điệt thử xem viên ngọc này có phải là vật báu hiếm có không?

Đàm Anh vừa cười vừa nói:

- Nguyên đại ca đã xem rồi, anh ấy cũng có một viên như thế này.

Võ lâm Nhất Quái cả kinh vội hỏi:

- Cái gì?

- Nguyên đại ca đã nhặt được viên ngọc mà ông đánh mất.

Nguyên Thông cãi lại:

- Tôi làm gì có viên ngọc ấy.

- Thôi, đại ca đừng có chối nữa đi, chính đại ca nói có bây giờ lại bảo là không?

- Tôi nói đùa mà Anh muội cũng tưởng thực.

Đàm Anh móc túi ra một cái túi lụa nữa nói tiếp:

- Chả là gì đây, chẳng lẽ ông cũng cho đại ca, đại ca sợ gì mà không thừa nhận.

Nguyên Thông đỏ bừng mặt, mắng thắm:

- Con nhãi này khiếp thật, không biết nó lấy trộm của mình lúc nào.

Nhân lúc bất ngờ chàng cướp ngay cái túi lụa ấy lại và nói tiếp:

- Viên ngọc này không phải là của Đàm lão tiên bối.

Nói xong, chàng liếc mắt nhìn xem mặt Nhất Quái. Ngờ đâu Ký Ngu thần nhiên như thường, khiến Nguyên Thông không sao hiểu được ý tứ của y.

Đàm Anh cãi bướng:

- Trên thiên hạ chỉ có một viên ngọc Dương thôi chứ làm gì có viên thứ hai nào.

Ký Ngu kêu lên một tiếng, ngẫm nghĩ một chút nói:

- Có lẽ hôm cứu Nguyên hiền điệt ông đánh rơi mất cũng nên.

Nghe thấy Nhất Quái nói như vậy, Nguyên Thông biết Ký Ngu này giả hiệu rồi, chàng mới yên tâm, bụng bảo dạ rằng:

- Nếu bảo y thất lạc lâu năm thì ta còn thắc mắc, nhưng y nói mất gần đây thì đủ thấy người là giả hiệu rồi.

Võ Lâm Nhất Quái có phải là người thường đâu, y cũng biết câu trả lời này rất khó, vì y chưa được trông qua viên ngọc Âm, Dương bao giờ. Nếu nói lúc nào thất lạc cũng khó phối hợp với thời gian Nguyên Thông nhặt được, cho nên y lại bổ túc một câu:

- Việc đòi ly kỳ và lạ lùng lắm, lão cũng không dám chắc viên ngọc Nguyên hiền điệt nhặt được là ngọc của nhà ta.

Đàm Anh hờn giận nùng nịu cãi tiếp:

- Cháu đã xem kỹ rồi, đúng là một đôi.

- Nếu vậy để ông thử xem lại chẳng?

Thấy Ký Ngu đòi xem bắt buộc Nguyên Thông phải ép lòng đưa viên ngọc Dương ra, nhưng trong bụng nghĩ thầm:

- Được, thử xem người giở trò gì ra nào?

Nhất Quái cầm hai viên ngọc lên ghép làm một, quả thực là một cặp không sai chút nào.

Đàm Anh vừa cười vừa nói:

- Các người cứ không tin lời nói của tôi.

Nàng vừa nói vừa giơ tay ra định cầm lấy, nhưng Nhất Quái bỗng động lòng tham, rút ngay tay lại không trao trả hai viên ngọc ấy cho Đàm Anh. Nguyên Thông đã đề phòng trước nhân lúc Nhất Quái rút tay về phía sau, chàng đã nhanh tay cướp luôn cả hai viên ngọc và nói:

- Tuy tiểu bối nhặt được viên ngọc Dương, nhưng không biết hai viên ngọc lại là một đôi, chẳng hay hai viên ngọc này có kỳ tích gì xin lão tiên bối chỉ giáo cho?

Nhất Quái không ngờ Nguyên Thông nhanh đến như thế, nhưng y vẫn làm ra vẻ thản nhiên trả lời rằng:

- Song bối hợp bích, âm dương hòa hợp có thể giúp người ta thành chánh đạo được.

Nguyên Thông lại hỏi tiếp:

- Lão tiên bối khi giao viên ngọc cho Ngọc Tiên Tử có nói gì không?

Nhất Quái nghĩ ngợi giây lát rồi đáp:

- Chuyện này cách đây mười mấy năm rồi, lão lại hay quên nên cũng không nhớ có nói những gì nữa.

Đàm Anh cau mày lại giọng oán trách:

- Thế mới biết ông không bao giờ nghĩ đến Anh nhi hết, lời nói quan trọng như vậy mà ông cũng quên được.

Nhất Quái vẫn bình tĩnh an ủi Đàm Anh rằng:

- Cháu ngọc thực, khi nào ông lại quên cháu. Ông già như thế này cũng có lúc lảm cẩm chứ. Cháu thử nhắc đầu đuôi câu nói xem ông có nhớ không.

Đàm Anh đang định nói thì Nguyên Thông đã ngăn cản:

- Đứng.

Nhất Quái trừng mắt nhìn Nguyên Thông. Đàm Anh cũng tức giận và trách Nguyên Thông rằng:

- Ai khiến đại ca xen vào chuyện của ông cháu tôi.

Nguyên Thông không giận, vẫn nhìn Nhất Quái hỏi tiếp:

- Lão tiên bối còn nhớ chuyện Huyết Thạch Sơn không?

Nhất Quái biến sắc mặt liền, nhưng y không hiểu tại sao Nguyên Thông lại biết chuyện bí mật ấy, y làm ra vẻ ngỡ ngàng mà không trả lời gì hết.

Nguyên Thông lại nói tiếp:

- Ở trong nước Đoan Trường cũng có một vị Đạm tiên bối.

Nhất Quái vội đứng dậy, mặt tỏ vẻ bối rối.

- Và lão tiên bối ấy cũng tự xưng là Võ lâm Nhất Quái.

Nghe Nguyên Thông nói tới đây, Kỳ Ngu đã lộ vẻ gian ác dần chứ không còn hiền lành nhân hiệp như trước.

Đạm Anh thắc mắc vô cùng, không hiểu Nguyên đại ca làm trò trống gì. Nàng không biết nói sao cho phải, chỉ giậm chân lia lịa.

Nguyên Thông lại nói:

- Và lão tiên bối ấy không quên lời dặn bảo của Ngọc Tiêu Tiên Tử.

Nhất Quái tiến tới gần Nguyên Thông một bước, Nguyên Thông vẫn bình tĩnh như núi Thái Sơn và nói tiếp:

- Ông ta biểu tôi viên ngọc Dương này.

Nhất Quái giơ bàn tay hộ pháp lên định tấn công chàng, nhưng lại thôi lùi về phía sau một bước.

Đạm Anh chạy tới gần nắm tay Nhất Quái hỏi:

- Ông, Nguyên đại ca nói gì thế? Sao ông lại giận như vậy?

Nguyên Thông thấy Đạm Anh đi gần tới Nhất Quái, cả kinh vội bảo:

- Anh muội đừng tới gần ông ta.

Đạm Anh không thềm trả lời.

Nhất Quái mặt biến sắc luôn rồi làm như vô ý để bàn tay trái lên trên Bối Tâm huyết trên vai Đạm Anh, còn tay phải thì nắm chặt lấy yếu huyết ở cổ tay trái cô bé, rồi vừa cười vừa hỏi Nguyên Thông rằng:

- Y nói gì?

Nguyên Thông thấy vậy thở hắt ra một cái nhất thời không biết nên nói như thế nào cho phải.

Nhất Quái vẫn ung dung hỏi tiếp:

- Hiền điệt đã quên lời nói của y hay sao?

Y vừa nói vừa khẽ vỗ vào vai Đàm Anh hai cái, Nguyên Thông thấy vậy nghiêng răng đáp:

- Ông ta bảo tôi nên khuyên Anh muội đưa viên ngọc Âm cho lão tiền bối, nhưng phải được lão tiền bối hứa không giết hại Anh muội.

- Còn viên ngọc Dương bối của hiền điệt thì sao?

- Tôi cũng biểu cho lão tiền bối.

Sở dĩ Võ Lâm Nhất Quái này mạo nhận là ông của Đàm Anh mười mấy năm như thế, mục đích chỉ muốn cướp được hai viên ngọc Âm, Dương này thôi. Bây giờ y thấy đã toại nguyện nên vui vẻ lạ thường, cười ha hả đáp:

- Đàm Anh là cháu gái của lão, khi nào lão lại đá thương nó.

Đàm Anh ngẩng đầu lên hỏi:

- Sao ông lại định giết hại cháu?

Lúc này nàng mới cảm thấy khác lạ, cổ tay trái bị ông nắm chặt, mình mấy tê tái, sắc mặt nhợt nhạt. Nguyên Thông thấy vậy la lớn:

- Sao ngươi lại nóng lòng như thế?

Nhất Quái lạnh lùng đáp:

- Ta chỉ cần hai viên ngọc Âm Dương Song Bối kia thôi, không có thì giờ nói chuyện phiếm với ngươi nữa.

Bây giờ Nguyên Thông mới biết mục đích của Võ Lâm Nhất Quái này là muốn cướp được hai viên ngọc, chàng lại chọc tức rằng:

- Mười ba năm lão tiền bối còn đợi chờ được, sao giờ nhất thời nóng nảy thế! Nếu tôi nhẫn tâm khỏi cần để ý đến sự sống chết của Anh muội mà chạy đi thì sao?

- Không ngờ ngươi dòng dõi danh môn như vậy mà thấy vật báu cũng nổi lòng tham, thốt ra những lời lẽ tàn nhẫn.

Nguyên Thông cười ha hả đáp:

- Nếu lão tiền bối không tin thì cứ việc thử xem.

Nói xong, chàng bỏ hai viên ngọc vào túi giả bộ định đi.

Nhất Quái giận dữ quát hỏi:

- Muốn gì thì nói mau lên?
- Tại sao ở núi Võ Đang lão tiền bối lại ra tay cứu tiểu bối thoát chết?

Nhất Quái đáp:

- Bất thần cứu ngươi, chẳng lẽ cũng là âm mưu sao?

Lúc này Đàm Anh mới vỡ lẽ vội hỏi:

- Thế ra ông không phải là ông của tôi, vậy ông là ai?

Nhất Quái cười một cách nham hiểm đáp:

- Chẳng lẽ mi gọi ta là ông mà nhục hay sao? Bây giờ ta nói thực cho mi hay cũng không sao, ta là Hóa Thân Tiên Sinh.

Nguyên Thông ngẫm nghĩ giây lát rồi lại nói:

- Bất cứ dụng ý của lão tiền bối cứu vãn bối để làm chi, ngày hôm nay tiểu bối cũng quyết viên ngọc Dương cho lão tiền bối coi là để tạ ơn, còn viên ngọc Âm biểu cho tiền bối để trao đổi sự an toàn của Anh muội, rồi tiểu bối sẽ đấu với lão tiền bối một trận. Nếu tiểu bối thắng thì lão tiền bối phải trả hai viên ngọc này để cho tiểu bối trao trả tận tay cho Anh muội. Chẳng hay lão tiền bối có bằng lòng không?

Hóa Thân Tiên Sinh cười khi, bụng bảo dạ rằng:

- Ngươi đã uống viên thuốc Kháng Nguyên Đơn của ta, ta cũng muốn nhân dịp này thử xem công hiệu thuốc ấy ra sao?

Nghĩ đoạn y liền nhận lời:

- Được lão phu sẽ chống ngươi mười chưởng.

Nguyên Thông thấy Nhâm, Đốc hai mạch của mình đã đã thông, võ công đã luyện tới mức khá cao. Chàng nghĩ chỉ có một mình La Công Bắc là kinh địch của mình thôi, còn những người khác chàng không sợ ai hết, nhất là khi ở trên núi Huyết Thạch chàng đã thử ra công lực, thấy tiến bộ nhiều lắm. Như vậy chẳng còn sợ ai nữa, nên chàng vừa cười vừa trả lời:

- Nếu tiểu bối dùng thủ pháp kỳ lạ mà thắng nổi lão tiền bối không phải là tài ba. Tiểu bối sẽ đấu nội lực với lão tiền bối hẳn hoi.

Nhưng chàng có biết đâu Hóa Thân Tiên Sinh là một đại ma đầu hữu hạng, công lực của y chỉ kém La Công Bắc một chút thôi, vì vậy suýt tí nữa thì chàng bị mắc hãm.

Nhất Quái đồng ý ngay liền chìa tay ra và nói:

- Đưa hai viên ngọc Âm, Dương cho lão phu.

- Lão tiền bối dắt Anh muội ra chỗ cửa, tiểu bối để hai viên ngọc ở trên bàn, rồi lão tiền bối chạy lại đây lấy ngọc, tiểu bối chạy ra cửa đón Anh muội, như vậy hai bên không ai phàn ai hết.

- Người khôn ngoan thực!

Hai người liền theo lời đó mà hành sự, Hóa Thân Tiên Sinh lấy được hai viên ngọc Âm, Dương. Còn Nguyên Thông thì cứu được Đàm Anh.

Nguyên Thông giơ tay ra chặn lấy cửa phòng rồi hỏi Đàm Anh:

- Hiền muội thử vận công xem trong người có bị thương không?

Đàm Anh liền vận nội công thấy trong người không việc gì cả, vội lắc đầu cho Nguyên Thông hay là mình không sao cả. Và nàng thốt ra một câu tự đáy lòng rằng:

- Nguyên đại ca, chúng ta đừng để y đi khỏi.

Nguyên Thông đáp:

- Tôi xếp đặt như vậy cũng vì sợ hiền muội bị y ám hại ngầm, nhưng bây giờ hiền muội không việc gì cả thì chúng ta không thể nào nuốt lời hứa được!

Nguyên Thông nói xong, liền tránh ra để cho Hóa Thân Tiên Sinh đi qua, rồi chàng cùng Đàm Anh đi theo sau. Cả ba cùng đi ra ngoài bãi cỏ nơi vắng vẻ, chàng đứng đối diện với Hóa Thân tiên sinh, cả hai cùng vận công lấy sức.

Hóa Thân Tiên Sinh định tâm thử xem thuốc Kháng Nguyên Đơn của mình cho Nguyên Thông uống có hiệu quả ra sao, nên y không dám coi thường Nguyên Thông ít tuổi.

Nguyên Thông có ý muốn cướp lại hai viên ngọc, và chỉ muốn một chưởng của mình phải đánh ngã Hóa Thân tiên sinh ngay tại chỗ.

Nguyên Thông cảm thấy công lực của mình đã đầy đủ, không khách khứa gì cả, giơ song chưởng lên nhắm người Hóa Thân Tiên Sinh tấn công luôn, mồm thì nói:

- Xin tiền bối tiếp chưởng thứ nhất.

Hóa Thân Tiên Sinh giơ một chưởng lên chống đỡ, vừa cười vừa đáp:

- Người có mấy năm hỏa hầu mà cũng đòi làm bộ làm tịch như vậy?

Chưởng lực của hai người chạm nhau kêu “bùng” một tiếng. Hóa Thân Tiên Sinh vẫn đứng nguyên một chỗ, còn Nguyên Thông thì bị đẩy lùi về phía sau mấy bước, đủ thấy công lực của Nguyên Thông kém đối phương một chỉ, chỉ đó không những không đả thương Nguyên Thông, trái lại còn làm dịu ngọn lửa đang bốc cháy ở trong người chàng nên chàng không hay biết gì hết.

Nguyên Thông bỗng thấy thần khí tỉnh táo, tựa như một khí cầu đã bị xẹp hơi mất hết sức, thuốc Kháng Nguyên Đơn tiềm tàng ở trong người chàng cũng lắng xuống, và chàng tưởng tượng như vừa ngủ mê mới tỉnh dậy. Chàng biết mình tấn công luôn một hơi mười chuồng cũng không thắng được Hóa Thân Tiên Sinh, liền thở dài và nói:

- Anh hiền muội! Chúng ta đi thôi! Thế nào cũng có ngày ngu huynh lấy lại được hai viên ngọc Âm, Dương đó cho hiền muội!

Hóa Thân Tiên Sinh nghe nói cười khì mấy tiếng và đỡ lời:

- Ngươi thật là uổng là dòng dõi danh môn! Thù cha không tìm cách để trả lại cứ thích can thiệp vào việc người. Nhỡ hôm nay ngươi bị lão phu đánh cho tàn tật hay bị thương nặng thử hỏi ngươi còn mặt mũi nào quay về trông thấy hiền mẫu của mi? Còn việc viên ngọc Âm, Dương này là việc của lão với lão già họ Đàm chớ ăn thua gì đến ngươi nào?

Nguyên Thông nghe thấy đối phương nói như vậy, ân hận vô cùng ngập ngừng đáp:

- Nếu ta biết La lão tặc ở đâu, khi nào phải chờ ngươi nói.

Trong khi hai người đang đấu khẩu với nhau, thì bỗng có một cái bóng người phi tới nhảy vào giữa hai người, lớn tiếng cười nói:

- Mấy chục năm không gặp mặt, tính nết Đàm huynh vẫn không thay đổi chút nào, sao bỗng dung lại hà hiếp một tiểu bối như thế?

Hóa Thân Tiên Sinh cười nhạt đáp:

- Lý huynh là bạn thân với nhà họ Thấm, sao không khuyên thẳng nhỏ họ Thấm này đi? Không đi trả thù cha lại cứ tự thị tài ba đi gây thù hận với người, nếu ngày hôm nay không nể mặt huynh thì lão phu nhất định không để yên cho y đâu!

Nói xong, y quay người phất tay áo một cái đã nhảy ra ngoài xa mười mấy trượng, dáng điệu đẹp khôn tả, công lực rất mạnh.

Trương Mi Tiểu Sát Lý Tử Đông lắc đầu khen ngợi:

- Võ Lâm Nhất Quái Đàm Kỳ Ngu quả thật lợi hại, người thường khó mà sánh được.

Nguyên Thông đỡ lời nói:

- Lý gia gia, sao gia gia biết y là Võ lâm Nhất Quái lão tiền bối?

Đàm Anh cũng giậm chân tức bực nói:

- Y không phải là ông tôi. Hiện giờ hai viên Âm Dương Ngọc Bối bị y cướp mất rồi.

Lý Đồng Tử trợn mắt nhìn Nguyên Thông đáp:

- Thằng nhỏ này đối với lão vô lễ thực. Lần trước gặp nhau ở Kim Lăng chỉ vì một lời nói mà người chạy khắp đây đó để làm ta phải đi kiếm quanh nửa giang sơn không thấy. Bây giờ lại định làm trò gì thế? Người ra đời muộn chưa trông thấy môn tuyệt kỹ Nộ Sĩ Xuyên Vân (mũi tên giạn dữ bắn xuyên qua mây), nhưng người cũng phải nghe thấy người ta nói qua. Vừa rồi lão già họ Đàm giở môn khinh công Nộ Sĩ Xuyên Vân lung danh khắp thiên hạ. Trong võ lâm chỉ có một gia đình họ Đàm là có môn khinh công đặc biệt đó mà thôi, chứ họ khác không thể bắt chước được. Lão với y là bạn thân với nhau mấy chục năm rồi, chẳng lẽ không nhận ra được y sao? Người cứ nói đi nếu y không phải là Nhất Quái thì là ai?

Lý Tử Đông nói một hồi như có vẻ tức giận lắm.

Nguyên Thông thấy vậy gượng cười đáp:

- Võ công lợi hại đến mức độ nào người ta cũng có thể bắt chước được, riêng có nội công tâm pháp, mắt không trông thấy thì không thể nào theo được. Những quyền, chưởng, thủ pháp, thường vì quá giản dị nên dễ học lắm, tuy không phát huy được hết mức tài giỏi nhưng cũng đã đem ra dọa người được. Đây, gia gia thử xem môn khinh công Nộ Sĩ Xuyên Vân của tiểu bối có giống của Đàm lão tiền bối không?

Chàng vừa nói dứt, đã tung mình nhảy lên trên không, kiểu cách và thân pháp giống hệt như Hóa Thân Tiên Sinh hồi nãy, cũng bay ra ngoài xa mười mấy trượng mới hạ xuống đất, rồi nhìn Tử Đông vừa cười vừa nói tiếp:

- Tiểu bối dùng môn khinh công độc đáo của mình nhảy lên trên rồi chân tay bắt chước kiểu Nộ Sĩ Xuyên Vân. Gia gia thử xem có giống như môn hạ của Võ Lâm Nhất Quái không?

Tử Đông nhận thấy chàng nói có lý, liền lắc đầu thở dài đáp:

- Các người hậu sinh khôn ngoan quỷ quái lắm, những việc mà chúng ta bọn người già này nghĩ không ra, các người hậu sinh cũng làm được, thực là thế gian này đã thay đổi có khác.

- Vừa rồi môn khinh công của tiểu bối biểu diễn mới là bắt chước kiểu cách thôi chứ không có chân lực gì đâu, chỉ có thể dùng để dọa người được thôi..

- Được, được, được... Lão xin chịu lời nói ấy của hiền điệt, và biết võ công có thể bắt chước để che mắt thiên hạ nhưng còn bộ mặt cũng có thể làm giả được hay sao?

Đàm Anh cướp lời:

- Phải đấy, Nguyên đại ca giải thích rõ cho tiểu muội biết đầu đuôi câu chuyện đi.

Nguyên Thông mời hai người ngồi xuống đất, đem câu chuyện mình ngẫu nhiên lạc đường vào núi Huyết Thạch như thế nào kể lại cho hai người nghe và nói tiếp:

- Tên ma đầu này công lực cao thực, tôi không biết rõ y là ai?

Tử Đông nghĩ mãi cũng không ra Hóa Thân Tiên Sinh là ai cả.

Đàm Anh tỏ vẻ tức giận nói tiếp:

- Y không phải là ông của tiểu muội, sao đại ca không sớm nói cho tiểu muội hay để tiểu muội cứ nhận lầm ông như thế.

Nguyên Thông vội giải thích:

- Nếu tôi có nói cho hiền muội nghe chắc hiền muội cũng không tin là thực, nên tôi mới phải chờ có dịp thuận tiện lộ mặt nạ của y ra.

- Nếu không phải là đại ca thì Âm Dương Ngọc Bội của chúng ta chả bị y bắt ép đưa cho như thế.

- Hiền muội cứ yên tâm, sau khi ngũ huynh trả thù xong xuôi, thế nào cũng tôi cũng lấy lại hai viên ngọc đó cho hiền muội.

Tử Đông cũng nổi giận nói:

- Lần sau bắt gặp thế nào lão phu cũng phải cho y một bài học.

Nguyên Thông vừa cười vừa đỡ lời:

- Lý gia gia chớ có làm người nữa đấy nhé!

Tử Đông vênh mặt lên đáp:

- Tiểu tử có mau lại đây vái lạy lão phu ba lạy không, xong lão phu sẽ có chuyện nói cho mà nghe.

Nguyên Thông tưởng Tử Đông trách mình ăn nói quá sỗ sàng khiến ông ta nổi giận. Chàng nghĩ đến chuyện cũ ở Kim Lăng trong lòng ăn năn bối rối vô cùng, vội hỏi:

- Lý gia gia đã biết thân thế của tiểu bối rồi phải không?

- Cứ việc vái lạy trước đi đã, rồi lão nói cho nghe sau.

Nguyên Thông không dám bướng bỉnh vội quỳ xuống lạy ba lạy, mồm thì nói:

- Tất cả mọi việc đều tại Nguyên nhi không nên không phải mà ra cả, mong gia gia lượng thứ cho tiểu bối.

Tử Đông cười khi một tiếng, đỡ chàng dậy và nói:

- Cái lạy của hiền đệ này chỉ có thể nói là cảm ơn lão đã vất vả dò biết tung tích của La Cống Bắc ở đâu thôi!

Nguyên Thông nghe nói cả mừng ôm chặt lấy Tử Đông, chàng không cười trái lại khóc òa lên. Bồng Lý Tử Đông đẩy chàng ra và nói:

- Có người tới đây.

Nguyên Thông vội lau chùi nước mắt quay đầu lại nhìn, lớn tiếng kêu gọi:

- Tảng đại ca, chúng tôi ở đây!

Tảng Bật mặt nhợt nhạt thở hồng hộc chạy tới và nói:

- Mau chạy, có chuyện gì để lát nữa hãy nói...

Y vừa nói dứt, đã loạng choạng đâm về phía trước một bước té lăn ra đất. Bồng có tiếng kêu bộp, trong người y liền có một hạt trân châu lớn lăn ra, ánh sáng loé mắt.

- o O o -